

4. Пронюк Є. Остап Терлецький в ідейній боротьбі в Галичині 70-х років XIX століття / Ін-т філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України ; Є. Пронюк. – Київ : Укр. Центр духов. Культури, 2006. – 256 с.

с .

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КОНЦЕПТУАЛЬНОГО ТЕКСТИЛЮ

Сучасний текстиль має два напрямки: декоративний та концептуальний. Дизайнери, які працюють з тканинами, можуть працювати з їх декором, тобто, по-перше, проектувати самі орнаментальні елементи, а по-друге розробляти структурну поверхню текстилю.

Особлива філософія укладання нитки до нитки, їх переплетення, вкладання певного сакрального змісту у цю дію, творить таке поняття як художній текстиль. Саме по собі явище художнього ткацтва передбачає не механізований, а повністю творчий, мистецький та рукотворний процес.

В наш час важливою темою стало відродження традиційних і формування нових технік, знань професійних навичок, залучення до цього процесу зрелих майстрів та молодих авторів.

У даний час темпи розвитку ручного ткацтва стають дедалі популярнішими. Ручні техніки виготовлення різного декору давно експлуатуються дизайнерами, не виключенням є створення предметів за допомогою ручного ткацтва, що дає величезний простір для творчості і самовираження. Використовувані техніки дозволяють створювати практично будь-які візерунки, експериментувати з кольором, створювати нові оригінальні рішення.

На теренах України дизайнери майже не розробляють тканини в техніці ручного ткацтва. Поодинокі пропозиції не можуть забезпечити зростаючий попит, тому вирішення даного питання залишається актуальним.

Сучасні майстри створюють нові схеми та прийоми ручного ткацтва. Вони застосовують не тільки традиційні еко-матеріали, але й синтетичні, використовують в своїх роботах різні оригінальні предмети, поєднують ткацтво та в'язання.

Текстиль «концептуального» напряму пов'язаний з експериментами текстильного волокна, трансформації текстильної поверхні і навіть часткове руйнування тканини для створення додаткових ефектів.

Концептуальний текстиль поки не має чіткого визначення, при спробі дослідження цього явища можлива так звана аберація близькості - появи помилок в аналізі явища, не відокремленого від спостерігача достатнім проміжком часу. Однак його суть виявити можна, і полягає вона в мінімумі наступності, не дотриманні стилю, прагненні створити щось нове, передати найскладніші почуття, поняття, явища через пластику і фактуру текстилю.

Традиційний текстиль проявляється у вигляді функціонально потрібних речей, концептуальний напрямок текстильного мистецтва має на меті створення художнього образу і часто втрачає утилітарні властивості, перетворюючись в суто декоративний або концептуальний предмет. Готовий

виріб ручного ткацтва іноді піддають обробці фарбою або для фарбування, або для створення фактури. Останнє може здійснюватися у вигляді вільного розпису пензлем, за допомогою трафаретів або штампів.

Слід зазначити, що український концептуальний текстиль ось уже чверть століття розвивається в контексті загальноєвропейського художнього процесу. Поряд з європейськими дизайнерами текстилю, таких як Ліза Соломон, ГЕГО, Лорі Вісбрун, Маріанн Бідженда, а також відомим майстром інсталяцій Чихару Сіота, ми можемо похвалитися багатьма заслуженими українськими дизайнерами текстилю. Великий вплив на розвиток українського текстилю надали майстри, що працюють в гобеленової техніці Л. Жоголь, Н. Пікуш, В. Ганкевич, художники Н. Борисенко, О. Мороз (панно в голковій техніці). Особливу увагу представляють роботи майстрів, які внесли новизну в український текстиль, перетворюючи полотно в об'ємно-просторову композицію, ширму, текстильну скульптуру або інсталяцію. Такими є М. Базак, Г. Вершиніна, Б. Губаль, Т. Мялківська, асамбляжі А. Жмайло і О. Марино.

Також варто сказати, що в сучасному текстилі існує таке поняття як «костюмний інвайронмент» або «костюмне середовище». В рамках цього терміну можна гадати, що костюм тут використовується не як об'єкт сучасної моди, а скоріше – як об'єкт текстильного мистецтва. Тобто це об'єкт сучасного мистецтва, який можна надягнути людині. В сьогоденні існує безліч екстравагантного одягу, який, не будучи утилітарним, теж може вважатись предметом мистецтва, але не являється «костюмним інвайронментом».

Використання нестандартного або втор матеріалу – не новий спосіб в текстилі, але практика показує, що з часом виявляються все нові і нові можливості використання сировини. Діапазон текстилю, який був створений з втор або відновлених матеріалів, є свідченням універсальних можливостей створення концептуального текстилю.

Основні характеристики концептуального текстилю:

1. Текстиль перестає бути двовимірним, він виходить у простір.
2. Картон перестає бути необхідною частиною при розробці текстильного об'єкта.
3. Питання про колір, якість сировини та щільність основи і піткання вирішуються тепер автором самостійно у відношенні з творчим замислом і без будь-яких обмежень.

Слідує зазначити, що в нових формах текстилю часто відсутній образотворчий початок, робота виражає ідею художника іншими засобами-масштабом, матеріалом, кольором, місцем у просторі і ін.

Отже, слід додати, що сучасний текстиль набуває більш масштабного розвитку. Не винятково, що в сучасній практиці замість терміну «мистецтво текстилю» все частіше зустрічається «мистецтво волокна».

Трансформації форми текстильних виробів супроводжуються активними пошуками в області формоутворення, порушенням загальноприйнятих норм світової моди. Характерними рисами такої концепції формоутворення є здатність до перетворення, незавершеність і поєднання несподіваного: благородні матеріали уживаються з рваними краями і необробленими швами,

з дірама і нелогічними розрізами; товсті вовняні тканини з'єднуються з легким прозорим мусліном.

У сучасних умовах концептуальний текстиль, істотно розширившись в технологічних можливостях, стає приналежністю не лише декоративно-прикладного мистецтва, але і текстильного дизайну.

INCLUSIVE EDUCATION

Inclusive education is determined as the long-term strategy, which requires patience and tolerance, as well as systematic and complex approach for its realization. It implies such educational process organization, which will allow its objects to participate. This is achieved by creating a special educational program, that will accord the capabilities of participants of educational process and their individual educational needs. In other words, inclusive education is called to provide equal access to knowledge for all, taking into an account the individual needs of students.

Inclusive approach in education allows different groups of students complete access to the educational process, which also helps them with socialization. The last happens due to the absence of limitations in the choice of form, ways and methods of the acquisition of knowledge, and opportunity to take an equal part in an educationally process.

This will increase the number of competent specialists, which then will lead to better social procurement satisfaction. In addition, knowledge access expansion conducts to its enrichment and further distribution. Such changes will not only affect the society's educational level, it will also lead to the increase of tolerance in relation to people with the special needs, warning of conflicts and discrimination on the basis of disabilities inequality.

Realization of the inclusive approach in educating can be achieved by such changes in educational programs and process:

- increase of the educational terms;
- reduction of the academic load;
- to the selection and development of individual curriculum;
- integration in the educational process methodologies of remote education;
- integration in the educational process methodologies of art- pedagogics (apart from all - as an additional help in socialization);
- curriculum adaptations to students with disabilities;
- educational establishments adaptations of for students with disabilities;
- expansion of teachers competences.

The last point is of an special importance, as the realization of educational process and his control depends on teachers. The teacher with insufficient competence will not be able to satisfy the educational needs of students. The problem of insufficient competence can be solved by adding the modules on inclusive education to the program of advanced studies courses.